אָתוּ אוּמָנֵי וְיָתְבֵי תּוּתַיְיהוּ – שהיו באים מקיזי דם ויושבים תחתם, וְאָתוּ עוֹרְבֵי אָכְלֵי דָּמָא – והיו באים עורבים לאכול את הדם, וְקָלְקֵל אַבֵּי תָּאלֵי וּמַפְסְדֵי תַּמְרֵי – ועולים ויושבים על הדקלים ומזיקים את התמרים.

אָמַר לְהוּ רַב יוֹסֵף, אַפִּיקוּ לִי קוּרְקוֹר מֵהָכָא – הוציאו מכאן את העורבים הקוראים בעין 'קורקור'. כלומר, אל יקיזו האומנים כאן, שמחמת כן נפסדים התמרים. אָמַר לֵיהּ אַבַּיֵי, וְהָא גַּרְמָא הוּא – הרי אומנים אלו אינם מזיקים בעצמם, אלא גורמים שיבואו העורבים ויזיקו, וכיצד רשאי אתה להרחיקם. אָמַר לֵיהּ רב יוסף, הָכִי אָמַר רַב טוּבִי בַּר מַתְנָה, זֹאת אוֹמֶרֶת גַּרְמָא בְּנִיזְקֵין אָסוּר, ולכך רשאי אני לעכב בידם. שב אביי ושאלו, וְהָא אֲחֵזִיק [לְהוּ] – והרי מוחזקים הם להקיז דם תחת אילנות אלו, וכיצד רשאי אתה למחות בידם. השיב לו רב יוסף, הָא אָמַר רַב נַחְמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהּ, אֵין חֶזְקָה לְנָזְקִין, שאף אם הוחזק אדם להזיק את חבירו רשאי הלה למחות בידו. שב אביי ושאלו, וְלָאו אִיתְּמַר עָלָּהּ בבית המדרש, שדין זה שאין מועילה חזקה להזיק, אינו אמור אלא כפי שרַב מָרִי אָמַר בְּקוּטְרָא – בנזקי עשן, וְרַב זְבִיד אָמַר בְּנזקי ריח של בֵּית הַכִּסֵּא, שנזקים אלו אין אדם סובלם, אבל בשאר ענייני היזק, אם החזיק המזיק אין הניזק יכול למחות בידו. ואף אתה אינך יכול למחות באומנים שהחזיקו בכך. אָמַר לֵיהּ רב יוסף, הָנֵי – דם הקזה זה, לְדִידִי דַּאֲנָא דַּעֲתַאי – לי שאני איסטניס, ומפריע לי ביותר, כִּי קוּטְרָא וּבֵית הַכִּסֵּא דָּמוּ לִי – הרי זה כנזקי עשן ובית הכסא, שאין מועילה בהם חזקה, ולכך רשאי אני למחות בידם אף אם החזיקו בכך.

## משנה

משנה זו עוסקת בשיעור שצריך אדם להרחיק את יוני שובכו, כדי שלא יזיקו בשדות אחרים.

מַרְחִיקִין אֶת הַשּׁוֹבָךְ של היונים מִן בתי הָעִיר חֲמִשִּׁים אַמָּה, שאין אדם רשאי להעמיד שובך בתוך העיר עד שירחיק חמשים אמה מן הבתים, מאחר שהיונים אוכלות את הזרעים שבגינות.

וְכֵן לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם שׁוֹבָךְ בְּתוֹךְ השדה שֶׁלּוֹ העומדת מחוץ לעיר, אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ שיעור שלא יהיו שדות אחרים בכל חֲמִשִּׁים אַמָּה לְכָל רוּחַ, כדי שלא יאכלו היונים מן התבואה שבשדות אחרים.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שאין די בהרחקת חמשים אמה, אלא יש להרחיק בשיעור בֵּית אַרְבַּעַת כּוֹרִין – מקום הראוי לזריעת ארבעת כורים תבואה, כור אחד לכל צד, ושיעור זה הוא כִּמְלֹא שָׁעָר הַיּוֹנָה – כשיעור שפורחת היונה בפעם אחת.

וְאִם לָקַח אדם לאותו שובך עם הקרקע שמסביבו, והמוכר הוא שהעמיד את השובך במקום זה, אזי אֲפִילּוּ אם אין לו קרקע מסביב אלא כשיעור בֵּית רוֹבַע [–מקום הראוי לזריעת רבע קב תבואה] בלבד, הֲרֵי הוּא [–השובך] בְּחֶזְקָתוֹ כפי שקנאו, ואין צריך לסלקו.

## גמרא

הגמרא מקשה על דברי תנא קמא הסובר ששיעור הרחקת היונים הוא חמשים אמה בלבד: וכי שיעור פריחת היונים הוא רק חֲמִשִּׁים אַמָּה וְתוּ לֹא, וְרַמִינְהִי – והלא יש להקשות על כך מדברי המשנה (ב"ק עט:), האומרת שאֵין פּוֹרְסִין נְשָׁבִין [–מצודות] לְיוֹנִים, כדי שלא יתפסו בהם יוני היישוב, אֶלָּא אִם כֵּן הָיָה רָחוֹק מִן הַיִּשּׁוּב שֶׁלְּשִׁים רִים [–שהם ארבעה מילין, והמיל אלפיים אמה], ומוכח מכך ששיעור פריחת היונים הוא עד שמונת אלפים אמה, ומדוע די בהרחקת חמשים אמה.

מתרצת הגמרא: אָמַר אַבַּיֵי, מַיְּשַׁן שַׁיְּטֵי טוּבָא – אכן היונים פורחות ושטות למרחק רב, ולכך יש להרחיק את המצודות בשיעור פריחתם, וּכְרַמְיְיהוּ בַּחֲמִשִּׁים אַמָּתָא מַלְיָא – אמנם אינן ממלאות את כריסן מן הזרעים שבשדות אלא בחמשים אמה שמתחילת פריחתן, ומשם ואילך הן שבעות, ואינן מזיקות עוד, ולפיכך די בהרחקת השובך חמשים אמה.

עתה מקשה הגמרא על מה שנתבאר שאין היונים פורחות אלא בשיעור שלושים ריס: וּמַשַּׁט שְׁלֹשִׁים רִים וְתוּ לֹא – וכי אין היונים פורחות אלא עד שלושים ריס, וְהָתַנְיָא, וּבְיִשּׁוּב, אֲפִילּוּ אם הרחיק מֵאָה מִיל לֹא יִפְרוֹס מצודות. ומוכח, שאף עד מאה מיל פורחות היונים.

מתרצת הגמרא בשני אופנים: רַב יוֹסֵף אָמַר, שהברייתא עוסקת בְּיִשּׁוּב כְּרָמִים, שמצויים בו כרמים רבים, ומאחר שהיונה פורחת מכרם לכרם יכולה היא לפרוח אפילו עד מאה מיל. אמנם המשנה עוסקת במקום שאינו מיושב, ובזה אין היונה מרחיקה אלא עד שלושים ריס בלבד.

רָבָא אָמַר, שהברייתא עוסקת בְּיִשּׁוּב שׁוֹבְכִין, והיונה פורחת מזה לזה, ואפילו עד מאה מיל.

הגמרא מקשה על דברי רבא: אם כן שיש שובכין אף לאחר בתי העיר, מדוע הוצרכה הברייתא לומר שיש להרחיק את המצודות מאה מיל משום היונים המגיעות מן העיר, וְתִיפּוֹק לֵיהּ מִשּׁוּם שׁוֹבְכִין נוּפַיְיהוּ – היה לה לומר שצריך להרחיק משום היונים הבאות מן השובכים שבדרך.

מתרצת הגמרא בשלושה אופנים: אִיבָּעֵית אֵימָא, ניתן לבאר את הברייתא באופן שהשובכים שבדרך הם דִּידֵיהּ – של אותו אדם הפורס מצודות, ולכך אינו צריך להרחיק אלא משום יוני העיר המרחיקות עד מאה מיל דרך השובכים שלו.

וְאִיבָּעֵית אֵימָא, ניתן להעמיד באופן ששובכין אלו דִּכְנַעֲנִי הם, שאין צריך להרחיק מחמתן. וְאִיבָּעֵית אֵימָא, ניתן להעמיד ששובכין אלו דְּהֶפְקֵר הן, ואין צריך להרחיק אלא כשיעור פריחת יוני העיר.

שנינו במשנה: רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בֵּית אַרְבַּעַת כּוֹרִין וְכוּ' ואם לקחו אפילו בית רובע הרי הוא בחזקתו.

מבואר במשנה, שאם כאשר קנה את השדה מיד אדם אחר, כבר היה בו שובך, אין צריך לפנותו משם. הגמרא מבארת את טעם הדבר: אָמַר רַב פָּפָּא וְאִיתֵּימָא – ויש אומרים שדין זה אמרו רַב זְבִיד, זֹאת אוֹמֶרֶת – מן הדין המבואר במשנה שאם לקח שובך הרי הוא בחזקתו יש ללמוד, שטוֹעֲנִין לְלוֹקֵחַ וְטוֹעֲנִין לְיוֹרֵשׁ.

דהיינו, מבואר במשנה להלן (מא.) שאם החזיק אדם שלוש שנים בשדה, ואין הוא טוען שקנאה או קיבלה במתנה, אלא רק שלא אמר לו אדם דבר על שהחזיק בה, אין חזקתו מועילה כלל, עד שיטען ויאמר קניתיה מיד פלוני ואבד שטר המכירה, שנאמן הוא בכך, מאחר שאין דרך אדם לשמור את השטר יותר משלש שנים. ועתה לומדת הגמרא מדברי המשנה, שאם ירש אדם שדה מאביו או קנאה מאחר, ובא אחר וערער עליו ששדה זו לא היתה של המוריש או המוכר אלא הם גזלוה ממנו, בזה אין הקונה או היורש צריך לטעון 'יודע אני שקנאוה או שקבלוה במתנה ממך', אלא די בכך שיביא עדים שהמוכר או המוריש החזיקו בשדה זו שלש שנים, ומעתה בית דין טוענים עבורו שודאי החזיקו כדין, שקנאוה מיד בעליה הראשונים. וההוכחה לכך ממשנתינו היא, שהרי האדם שקנה את השדה עם השובך אינו יודע אם המוכר העמידו שם כדין ופייס את בעלי השדות שמסביב במעות או לא, ומכל מקום הדין במשנה שאינו צריך להרחיק את שובכו, וזאת משום שטוענים עבורו שודאי כדין עשה.

מקשה הגמרא: מדוע צריך ללמוד ממשנתינו שטוענים עבור יוֹרֵשׁ, הרי תָּנֵינָא כן במשנה להלן (שם), שאדם הַבָּא מְשׁוּם יְרוּשָּׁה אֵינוֹ צָרִיךְ מַעֲנֶה, אלא בית דין טוענים עבורו. מתרצת הגמרא: לוֹקֵחַ אִיצְטְרִיכָא לֵיהּ – אכן לא הוצרכה המשנה להשמיע דין זה ביורש אלא בלוקח, שאף לו טוענים בית דין שהמוכר החזיק כדין.

שבה הגמרא ומקשה: לוֹקֵחַ נַמִּי תָּנֵינָא – אף דין זה שטוענים ללוקח נתבאר במשנה להלן (ס.), שבה מבואר שאם אדם לָקַח [–קנה] חָצֵר מחבירו, וְיֵשׁ בָּהּ זֵיתִין וּגְוִוזְטְרָאוֹת – קורות קטנות וגדולות הבולטות מן הבית לתוך רשות הרבים, ומפריעות את מעבר ההולכים, הֲרֵי זֶה החצר בְּחֶזְקָתָהּ, ואינו צריך לחתוך את ראשי הקורות, שבית דין טוענים עבורו שהמוכר נכנס לתוך שטחו ובנה, ונמצא שאת

המשך בעמוד עה

ראשי הקורות הוציא לתוך רשותו, או שפייס את בני רשות הרבים עד שהתירו לו לעשות כן. ואם כן מה צורך יש ללמוד דין זה ממשנתינו.

מתרצת הגמרא: **צְרִיכָא** – יש צורך להשמיע דין זה שטוענים ללוקח, בין

לענין שובר, ובין לענין הוצאת זיזים וגזוזטראות. **דְּאִי אַשְׁמְעִינַן הָתָם** – לִגְבֵּי מוציא קורותיו לִרְשׁוּת הָרַבִּים, אכן יש מקום לומר שעשה כדין, **דְּאֵימוּר כּוֹנֵם לְתוֹךְ שֶׁלּוֹ הוּא**, ובתוך השטח השייך לו בנה, **אִי נַמִי אַחוֹלֵי אָחוּל בְּנֵי רְשׁוּת הָרַבִּים גַּבֵּיהּ** – או שמחלו לו בני רשות הרבים על נזק זה. ומסתבר לומר שעשה בהיתר, שאם לא כן לא היו הרבים מניחים אותו לעשות נגד רצונם, ולפיכך טוענים לו בית דין כן. **אֲבָל הָכָא** במשנתינו, שאין לו עסק אלא עם יחיד שיש לו שדה הסמוכה לשובך, ואף יתכן שרצה לעבד בעדו אלא שהיה בעל השובך חזק ממנו, **לא** – היה מקום לומר שאין בית דין טוענים עבורו.

**וְאִי אַשְׁמְעִינַן** שטוענים ללוקח **הָכָא** לגבי שובך, היה מקום לומר **דְּכֵיוָן דְּיָחִיד הוּא** הניזק, **אֵימָא פְּיוּסֵיהּ פְּיְיסֵיהּ** – שמא פייסו בעל השובך בממון, **אִי נַמִי אַחוֹלֵי אָחִיל גַּבֵּיהּ** – או שמחל לו הלה על נזקו, **אֲבָל** לגבי מוציא קורותיו שהוא נזק של **רַבִּים, מַאן פְּיֵים** – מי הוא זה שהרשות בידו ליטול מעות עבור קבלת הנזק, **וּמַאן שָׁבִיק** – ומי הוא זה שהרשות בידו למחול על כך, ולפיכך **אֵימָא לֹא** – יש לומר שאין בית דין טוענים עבורו. **צְרִיכָא** – ועל כן יש צורך להשמיענו שבית דין טוענים עבור הלוקח בין לגבי שובך, ובין לגבי המוציא קורותיו.

שנינו במשנה: לקח אדם שדה ובה שובך **הֲרֵי הוּא בְּחֶזְקָתוֹ**.

מקשה הגמרא: מדוע רשאי הוא להשאיר את השובך במקומו, **וְהָא אָמַר רַב נַחְמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהּ, אֵין חֲזָקָה לְעָזְקִין** – שאם החזיק אדם בדבר המזיק את שכנו, אין לו בזה דין חזקה, ורשאי הניזק לכפותו לסלק את הנזק, ואם כן אף בזה יוכל הניזק לכפותו לסלק השובך. מתרצת הגמרא: שבסתם נזקים מועילה חזקה, ומימרא זו של רבה בר אבוה לא נאמרה אלא בנזקים שאין אדם סובלם. ונחלקו אמוראים באלו נזקים נאמר שאין חזקה מועילה. **רַב מָרִי אָמַר, בְּקוּטְרָא** – נזקי עשן. **רַב זְבִיד אָמַר** בְּנזקי ריח היוצא **מִבֵּית הַכִּסֵּא**, שאם הוחזק שכינו להזיקו בזה אין חזקתו מועילה, ורשאי הניזק למחות בידו.

## משנה

משנה זו עוסקת בדיני גוזל שנמצא ברשות הרבים בסמוך למקום שובבים. ואף שמשנה זו אין ענינה בפרק זה העוסק בדיני הרחקת נזיקין, אלא בפרק אלו מציאות, מכל מקום נשנית כאן אגב שנתבאר לעיל (ע"א) במשנה דיני הרחקת שובך מן העיר.

**נִיפּוּל** [–גוזל] **הַנִּמְצָא** ברשות הרבים **בְּתוֹךְ חֲמִשִּׁים אַמָּה** של שובך, **חֲרֵי הוּא שֶׁל בַּעַל הַשּׁוֹבָךְ**, מאחר שיש לתלות שהגיע משם. אך אם נמצא **חוּץ מֵחֲמִשִּׁים אַמָּה** של השובך, **חֲרֵי הוּא שֶׁל מוֹצְאוֹ**, מאחר שיש לתלות שהגיע ממקום אחר, ומכיון שאין בו סימן אין המוצא מחויב להשיבו לבעליו.

ואם **נִמְצָא** הגוזל **בֵּין שְׁנֵי שׁוֹבָכוֹת**, בתוך חמשים אמה לזה ולזה, אם הוא **קָרוֹב** יותר **לְזֶה** – לשובך האחד, הרי הוא **שֶׁלּוֹ** – של בעל שובך זה, ואם נמצא **קָרוֹב** יותר **לְזֶה** – לשובך השני, הרי הוא **שֶׁלּוֹ** – של בעל השובך השני. ואם הוא **מֻחֲצָה עַל מֻחֲצָה**, דהיינו, שאינו קרוב לזה יותר מלזה, הדין הוא **שֶׁשְּׁנֵיהֶם יַחֲלוֹקוּ**.

## גמרא

הגמרא מביאה את דברי רבי חנינא לגבי דין הכרעה בספיקות: **אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, רוֹב וְקָרוֹב הוֹלְכִין אַחַר הָרוֹב**. כלומר, כאשר ישנו ספק על ממון למי הוא שייך, או על דבר מאכל אם הוא של איסור או היתר, וכל כיוצא בזה, ויש שני אופנים לתלות מהיכן הגיע דבר זה, האופן האחד הוא במקום שבו יש רוב ממין זה, והאופן השני הוא במקום הקרוב ביותר למקום שבו נמצא אותו הדבר, הדין הוא שיש להעדיף את הרוב על הקרוב, ועל כן יש להכריע כך את הספק, שאותו הדבר הגיע מן המקום שבו יש רוב ממין זה.

**וְאַף עַל גַּב דְּרוּבָא דְּאוֹרַיְיתָא וְקוּרְבָא דְּאוֹרַיְיתָא** – ואף שמצינו במקרא שיש לילך אחר הרוב, כמו שנאמר (שמות כג ב) 'אַחֲרֵי רַבִּים לְהַטֹּת', וכמו כן מצינו שיש לילך אחר הקרוב, כמו שנאמר לגבי דין עגלה ערופה (דברים כא ג) 'וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אֶל הֶחָלָל', שאם נמצא מת שאין ידוע מי הכהו, מוטל על זקני העיר הקרובה לשם להביא עגלה ערופה, מאחר שיש לתלות שהרוצח הגיע מן העיר הסמוכה אל החלל. **אֲפִילּוּ הָכִי** במקום שיש רוב כנגד קרוב, **רוּבָּא עֲדִיף** – יש להעדיף את הרוב על פני הקרוב, ולהכריע את הספק כך.

רבי זירא מקשה על דברי רבי חנינא מדין 'עגלה ערופה': **מָתִיב רַבִּי זֵירָא**, נאמר במקרא (דברים כא ג) לגבי חלל הנמצא בדרך ואין ידוע מי הכהו, שמוטל על זקני העיר לצאת ולמדוד איזו היא העיר הקרובה ביותר למקום שבו נמצא החלל, 'וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אֶל הֶחָלָל וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא עֶגְלַת בָּקָר' וגו'. דהיינו, מאחר וישנו ספק מהיכן הגיע הרוצח, יש לתלות שבא מן העיר הקרובה אל החלל, **וְאַף עַל גַּב דְּאִיכָּא אַחֲרִיתִי דִּנְפִישָׁא מִינָּהּ** – ואף שישנן ערים מרוחקות יותר שמספר האנשים הדרים בהן מרובה ממספר האנשים הדרים בעיר הקרובה אל החלל. ויש להוכיח מכך, שבמקום שיש רוב כנגד קרוב יש לילך אחר הקרוב.

מתרצת הגמרא: **בְּדִלְיָיכָא** – ניתן לבאר את דברי הכתוב באופן שאין כאן עיר אחרת שמספר היושבים בה גדול יותר מן העיר הקרובה אל החלל, אלא כל הערים שוות במספר האנשים הדרים בהן, ולפיכך יש לתלות שבא הרוצח מן העיר הקרובה ביותר. אך במקום שיש עיר רחוקה יותר שמספר היושבים בה גדול מן העיר הקרובה, אכן יש לתלות שבא הרוצח מאותה העיר.

שבה הגמרא ומקשה: אף אם סביב למקום מציאת החלל אין עיר הגדולה יותר מן העיר הקרובה, מכל מקום מדוע מביאים זקני העיר הקרובה עגלה ערופה, **וְלֵילַךְ בָּתַר רוּבָּא דְּעָלְמָא** – הרי יש לילך לפי רוב אנשי העולם, ומאחר שרוב האנשים אינם דרים בעיר הקרובה אל החלל, יש לתלות שהרוצח הגיע ממקום אחר.

מתרצת הגמרא: שבהכרח צריך לומר שדין עגלה ערופה לא נאמר אלא **בְּעִיר הַיּוֹשֶׁבֶת בֵּין הֶהָרִים**, שאין דרך רוצחים לבוא לשם ממקומות אחרים, אלא ודאי הדבר שהרוצח הגיע מאחת הערים הסמוכות. ולפיכך יש לתלות שהגיע מן העיר הקרובה ביותר אל החלל, אם אין כאן עיר אחרת גדולה יותר.

הגמרא מקשה על דינו של רבי חנינא מדברי משנתינו: **תְּנַן, נִיפּוּל** [–גוזל] **הַנִּמְצָא בְּתוֹךְ חֲמִשִּׁים אַמָּה** של השובך, **חֲרֵי הוּא שֶׁל בַּעַל הַשּׁוֹבָךְ**, שמאחר ויש ספק מנין הגיע הגוזל, יש לתלות שהגיע מן השובך הקרוב ביותר, **וְאַף עַל גַּב דְּאִיכָּא אַחֲרִינָא דְּנָפְישׁ מִינֵּיהּ** – ואף שיש כאן שובכים הרחוקים יותר מחמשים אמה מן המקום שבו נמצא הגוזל, שמספר הגוזלים בהם מרובה מן הגוזלים שבשובך הקרוב בתוך חמשים אמה. ויש להוכיח מכאן, שבמקום שיש רוב כנגד קרוב יש לילך אחר הקרוב, ושלא כדברי רבי חנינא.

מתרצת הגמרא: **בְּדִלְיָיכָא** – המשנה עוסקת באופן שאין כאן שובכים אחרים הגדולים יותר משובך זה, ולפיכך יש לתלות שהגיע הגוזל מן השובך הקרוב ביותר.

שבה הגמרא ומקשה: **אִי הָכִי** שהמשנה עוסקת באופן שאין שובך גדול יותר, **אֵימָא סֵיפָא** – כיצד יתבאר הדין שבסיפא, שאם נמצא הגוזל **חוּץ מֵחֲמִשִּׁים אַמָּה** של השובך **חֲרֵי הוּא שֶׁל מוֹצְאוֹ. וְאִי דְּלֵיכָּא** – ואם אין כאן שובך אחר, אם כן מדוע הוא של מוצאו, הרי **וַדַּאי מֵהָהוּא נָפַל** – ודאי הדבר שנפל הגוזל מן השובך הסמוך ביותר, אף שהוא חוץ לחמשים אמה, מאחר שאין כאן שובכים אחרים.

מתרצת הגמרא: **הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן בִּמְדַדֵּה**. דהיינו, מחמת קושיא זו חוזרת בה הגמרא ממה שנתבאר שהמשנה עוסקת באופן שאין שובך גדול יותר מחוץ לחמשים אמה, אלא אף באופן שיש שובך כזה אין לתלות שהגיע הגוזל ממנו, אפילו לדעת רבי חנינא, אלא רק מן השובך הסמוך בלבד. והיינו מאחר שהמשנה אינה עוסקת בגוזל שיכול לפרוח בכנפיו, אלא בגוזל צעיר שאינו יכול אלא לדדות מעט ברגליו, ולפיכך אין לתלות שהגיע משובך שמחוץ לחמשים אמה, משום **דְּאָמַר רַב עוּקְבָא בַּר חָמָא, כָּל גוזל הַמְדַדֶּה, אֵין מְדַדֶּה יוֹתֵר מֵחֲמִשִּׁים** אמה. שאין הוא יכול להרחיק יותר מכך. ולפיכך, אם נמצא הגוזל בתוך חמשים אמה לשובך, ודאי יש לתלות שהגיע משם, אך אם נמצא חוץ לחמשים אמה, בהכרח צריך לומר שאין הוא גוזל המדדה אלא כבר יכול הוא לפרוח בכנפיו, ולפיכך אין לתלותו בשובך הסמוך, אלא יש לומר שהגיע ממקום אחר, ומאחר שאין בו סימן הרי הוא של מוצאו.

הגמרא מביאה ספק שנסתפק בו רבי ירמיה בענין גוזל המדדה: **בָּעֵי רַבִּי יִרְמְיָה, נמצא גוזל שֶׁרַגְלוֹ אַחַת בְּתוֹךְ חֲמִשִּׁים אַמָּה** לשובך, **וְרַגְלוֹ אַחַת חוּץ מֵחֲמִשִּׁים אַמָּה** לשובך, **מַהוּ** – מה יהא הדין באופן כזה, האם יש לומר שעדיין הוא בגדר 'מדדה', ולפיכך שייך הוא לבעל השובך הסמוך, או שמאחר והוציא רגל אחת חוץ לחמשים אמה נתברר שיכול הוא לפרוח בכנפיו, והרי הוא של מוצאו.

מספרת הגמרא: **וְעַל דָּא** – על שאלה זו, **אַפְקְוּהוּ לְרַבִּי יִרְמְיָה מִבֵּי מִדְרָשָׁא** – הוציאו את רבי ירמיה מבית המדרש, מאחר שהיה מטריח עליהם בשאלה זו שאינה מצויה כלל.

הגמרא מקשה עוד על דברי רבי חנינא מן הסיפא של המשנה: **תָּא שְׁמַע**, שנינו במשנתינו, שאם **נִמְצָא** הגוזל **בֵּין שְׁנֵי שׁוֹבָכוֹת**, אם **קָרוֹב** הוא **לְזֶה** – לשובך האחד, הרי הוא **שֶׁלּוֹ** – של בעל שובך זה, **וְאִם** נמצא **קָרוֹב לְזֶה** – לשני, הרי הוא **שֶׁלּוֹ** – של בעל השובך השני. ומוכח מכאן, שיש לילך אחר הקרוב **וְאַף עַל גַּב דְּחַד מִינַּייהוּ נָפְישׁ מֵחֲבֵרֵיהּ** – אף באופן שמספר הגוזלים באחד משני השובכים גדול ממספר הגוזלים שבשובך האחר. ובהכרח, שיש לילך אחר הקרוב ולא אחר הרוב, ושלא כדברי רבי חנינא.

מתרצת הגמרא: **הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן** – המשנה עוסקת באופן **שֶׁשְּׁנֵיהֶן שָׁוִין** – שמספר הגוזלים בשני השובכים שוה, ולפיכך יש להעדיף את השובך הקרוב יותר למקום שבו נמצא הגוזל.

שבה הגמרא ושואלת: מדוע יש לתלות שהגוזל בא מאחד מן השובכים הסמוכים, **וְלֵילַךְ בָּתַר רוּבָּא דְּעָלְמָא** – נלך אחר רוב העולם, ונאמר שגוזל זה הגיע ממקום אחר, ואין ידוע מי בעליו, ולפיכך הרי הוא של מוצאו.

מתרצת הגמרא: **הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן** – המשנה עוסקת באופן שנמצא הגוזל